

La jove i bella Star, de 26 anys, s'ha enamorat de l'assassí Charles Manson, de 80, i ja tenen el permís per casar-se.

Charles Manson va fer el 12 de novembre vuitanta anys. No és probable, però, que algú li cantés *Happy Birthday to you*. No s'estila, a la presó on està tancat des del 1971. És un dels criminals més famosos del món, com testimonien els 23'5 milions d'entrades a Google amb el seu nom. No pot estranyar, doncs, que quan el passat mes de juliol va saltar la notícia que una bella jove de 26 anys –Afton Elaine Burton, tot i que es fa dir Star– es volia casar amb ell, tots els mitjans de comunicació dels Estats Units i, després, d'Europa es fessin ressò de la notícia. Fins i tot la CNN i la revista *Rolling Stones* han entrevistat l'al·lota, la qual explicà “l'amor sincer que sento per ell” i que el motiu pel qual està tancat el seu futur espòs “va ser un muntatge”.

Manson. Sí que ho fou, un muntatge. Sanguinari i cruel. I ell l'ordenà el 1969. Amb el resultat de vuit persones –i un fetus a punt de ser parit– assas-

Quan assassinar enamora

La possible boda de Charles Manson amb una bella jove provoca incomprensió, però no és un cas nou ni únic. De fet, el fenomen d'enamorar-se d'un assassí té nom: hibrístofília.

sinades mitjançant macabres posades en escena.

Charles Miles Manson va néixer el 1934, fill de pare desconegut i mare de disset anys. Passà abandonat la major part de la seva infantesa. Delinqüent juvenil, entrà a la presó abans dels vint anys i quan va ser alliberat, el 1958, tot d'una tornà a robar. Altra vegada el tancaren fins al 1967. Quan de bell nou trepitjà el carrer ja era un home fet. Va

imantar –tenia una personalitat carismàtica– un grapat de joves arreplegats –Charles Watson, Patricia Krenwinkel, Susan Atkins, Bobby Beausoleil i Linda Kasabian– i va crear amb ells una mena de secta comunal, que batejà amb el nom de *la Família*, de delinqüents drogats que robaven i que, entre robatori i robatori, predicaven la guerra entre races seguint allò que tenia per dogma de fe el líder: que els negres vo-

lien assassinar tots els blancs. A banda d'això, Manson aspirava a ser un gran cantant: el 1970 va aconseguir enregistrar un LP, *Lie: The love and terror cult* ('Mentida: l'amor i el terror de culte'), un títol a l'alçada del personatge.

Els dies de fúria i glòria no li vengueren pel disc sinó per fets anteriors. El 27 de juliol de 1969 ordenà l'assassinat de Gary Hinman. Era un professor de música, conegut seu, que es negà a donar-li doblers per enregistrar un disc. Manson el torturà, li arrencà una orella a mossegades i Bobby Beausoleil el matà a ganivetades. La policia trobà les empremtes digitals de l'assassí, que va ser detingut però no delatà el líder ni cap altre membre del grup. Durant uns dies la Família estigué amagada consumint ingents quantitats de droga, fins que el cap decidí passar a celebrar una mena de missa negra contra els opressors del poble, els qui habitaven les zones més riques i de més glamur de Los Angeles. Aquell any havia conegut un productor de música, Terry Melche, que li negà una prova per fer un disc. Objectiu perfecte. Ordenà als seus acòlits que entressin a la força al número 10.050 de Cielo Drive, a Beverly Hills. Era el dissabte 9 d'agost a la nit. Quan hi arribaren, veieren com sortia un home de la casa. El cosiren a ganivetades. Hi entraren i, enlloc de Melche –que ja no hi vivia–, hi trobaren la nova propietària, la famosa actriu Sharon Tate, esposa del director Roman Polansky, embarassada de vuit mesos i mig, amfitriona d'una reunió amb tres amics. Unes víctimes o unes altres, tant els era, a ells. Obligaren els dos homes a sortir al jardí, on els assassinaren. I les dues dones, les despullaren i torturaren amb els ganivets fins a matar-les, i després les penjaren del sòtil perquè es dessagnessin. Abans d'anar-se'n, amb la sang de l'actriu i del seu fetus, escrigueren a les parets *pigs*, 'porcs'.

Al cap de dos dies, la Família forçà una segona casa, la de l'empresari Leno Labianca, en una altra zona residencial de luxe a la rodalia de Los Angeles. El mataren salvatgement, juntament amb la seva esposa. Deixaren la mateixa marca escrita a la paret amb la sang de les víctimes: *pigs*.

En quinze dies, vuit assassinats brutals –nou, comptant el fetus–. La po-

licia no tenia cap pista. Fins que al cap d'un any, en una comprovació d'identitats rutinària en un campament *hippie*, els agents trobaren sospitosa una jove, Susan Atkins. Resultà acusada de còmplice en el primer assassinat de la Família. Com que a pesar de ser jove, vint anys, ja tenia el cervell liquat per les drogues, mentre estava tancada preventivament va bravejar d'haver participat activament en les orgies de sang de les cases de Tate i Labianca. La seva companya de reixes n'informà la policia, que va detenir tot el grup. El 1971, una altra membre de la secta, Linda Kasabian, pactà la immunitat amb la fiscalia a canvi d'acusar tots els seus companys. Foren condemnats a mort però, com que l'estat de Califòrnia abolí la pena capital aquell mateix any, se'ls substituï per estar tancats de per vida.

Manson mai no s'ha penedit de res. Per això, i perquè la família de Tate sempre s'ha oposat que aconseguessi beneficis penitenciaris, no se li ha concedit la llibertat condicional. L'última denegació fou el 2012. Fins passats quinze anys no la podria tornar demanar. Amb tota probabilitat morirà a la presó. Això sí, casat, perquè Star ja ha aconseguit els permisos pertinents. Ara

L'actriu Sharon Tate, de 26 anys, esposa de Roman Polansky, fou assassinada estant embarassada de vuit mesos i mig, en una ritus macabre, juntament amb els seus convidats, per ordre de Manson el 1969.

bé, la normativa carcerària de Califòrnia impedeix, per a aquells reclusos en la situació de Mason, les "trobades conjugals". Així que no hi ha haurà consumació carnal.

Hibristofilia. El cas de la jove Star amb Manson no és l'únic exemple d'una dona enamorada d'un assassí. El fenomen és conegut des de fa molt de temps. A principi del segle XX, el famós criminalista francès Edmond Locard –pare de la criminalística i conegut sovint com el *Sherlock Holmes de França*– va descobrir l'atracció que sentien algunes dones cap a assassins convictes, i la batejà amb el nom d'*enclitofilia*. Amb posterioritat, alguns psicòlegs i psiquiatres anglosaxons s'han referit al mateix fenomen com a *hibristofilia*, nom que inicialment es referia només a l'atracció sexual cap a gent violenta mentre que ara, per ampliació, inclou l'atracció personal, sexual i/o sentimental cap a assassins, siguin en sèrie o no.

El cas més mediàtic d'assassí en sèrie que enamorava dotzenes de dones fou el de Ted Bundy, que va ser condemnat a mort –i executat el 1989 als 43 anys– després de ser considerat culpable del segrest, violació, tortura i assassinat de 34 dones. En realitat, però, la policia sempre va tenir per cert que el nombre de víctimes mortals del personatge superà el centenar. Després de la seva detenció, el 16 d'agost de 1975, es va anar fent famós progressivament a través de les televisions que informaven del cas. Era ben plantat, simpàtic, educat i tenia molt de carisma. A poc a poc començà a rebre cartes i més cartes a la presó que li declaraven l'amor més encès. S'arribà a crear un club de fans, format per centenars d'entusiastes al·lotes, que el reberen com un heroi a les portes del jutjat on fou condemnat a mort.

Pel que fa a les dones que s'han enamorat d'assassins en sèrie, l'exemple més espectacular és el de l'escriptora Sondra London, que actualment té entre 65 i 70 anys –no consta la data de naixement a cap pàgina d'Internet– i que des de jove està obsesionada amb els crims més truculents. Per ventura la raó és que, segons ella diu, el seu primer amant, quan era poc més que una adolescent, fou Gerard

L'escriptora Sondra London ha estat amant de tres assassins en sèrie, cosa que per ventura explica la seva obsessió per temes macabres, assassinats, vampirs i d'altres per l'estil. El més *latin lover* dels assassins en sèrie va ser Richard Richi Ramírez, que es casà amb l'escriptora Doreen Lioy.

Schaefer, posteriorment condemnat a cadena perpètua per trenta assassinats de dones, tot i que en confessà vuitanta més a la presó. London el va convèncer perquè li contés el que suposadament eren fantasies d'assassinats, i ella les va escriure i publicar. La policia sospita que l'horrorosa minuciositat de les narracions –com van ser seleccionades, segrestades, brutalment torturades, salvatgement violades i finalment assassinades les víctimes– no és més que la confessió indirecta de tots els seus crims. És evident que London no ofereix la tradicional imatge d'àvia entranyable. També va ser amant de Danny Rolling quan aquest personatge sinistre ja era conegut com *l'esbudellador de Gainesvill* (Estats Units) per haver-se carregat vuit dones –no cal dir com–. L'home cantava cançons d'amor a l'escriptora quan ella entrava als jutjats. Per si faltava res, també va compartir orgasmes amb Keith Jesperson, després que la premsa d'Oregon, on fou detingut i jutjat, l'hagués batejat com *l'assassí de la cara feliç*. Va ser condemnat a cadena perpètua –que compleix actualment– per haver estrangulat vuit dones. Tot i que ell ha confessat 180 assassinats, la policia no acaba de creure que siguin tants. No pot estranyar, en fi, que London s'hagi convertit en autora especialitzada en narracions de truculents as-

sassinats en massa, vampirs que xuculen sang a tort i a dret i d'altres temes igualment 'bucòlics'.

El més *latin lover* de tots els assassins en sèrie va ser, amb diferència, Richard, *Richi*, Ramírez, un adorador satànic nascut el 1960 que es dedicava a robar, segrestar homes i dones, si podia ser menors, violar-los i que, a més, tingué temps, abans de ser detingut el 1985, de matar catorze persones després d'haver-les torturat. Quan començà el judici, la seva imatge llatina es convertí en una icona per a les fans d'assassins, i n'hi hagué dotzenes i dotzenes que li declararen el seu amor. Entre aquestes destaca Zeena Schreck, filla d'Anton LaVey (1930–1997), famós creador de l'Església de Satanàs i autor de la Bíblia Satànica, entre d'altres passatemp. Una altra fou Cindy Haden, elegida per l'acusació en el judici de Ramírez com a part del jurat popular; les mirades de l'acusat –segons explicà posteriorment– la rendiren, li declarà el seu amor i es convertí després en una defensora acèrrima de la seva innocència. Doreen Lioy guanyà totes les seves competidores per l'amor de Richi. Aquesta escriptora i editora d'una revista literària, en absolut relacionada amb el món satànic ni amb cap ambient sòrdid, patí amb Rodríguez allò que es diu un amor a primera vista: “quan vaig veure la

seva foto als diaris me'n vaig enamorar i sempre n'estaré”, va declarar quan aconseguí casar-se, vestida de blanc, amb Ramírez, l'any 1996. No consumaren, perquè les normes de la presó ho impedién. Li fou igual: “em mantindré *verge* la resta de la meua vida”, va dir als periodistes. En aquell moment tenia 41 anys. El seu marit va morir de càncer a la presó el 2011, poc abans de ser executat.

No es tracta d'una mania exclusivament nord-americana. Passa arreu del món. A Espanya, el famós assassí de la ballesta, Andrés Rabadán –una criatura que matà son pare i protagonitzà diversos sabotatges a ferrocarrils–, enamorà una infermera que l'atenia a la presó i es casaren el 2003. Un dels presos més perillosos, segons informà el passat juliol *El Periódico*, Juan José Garfia, també captà una infermera que és la seva esposa des de 1998. Igualment, és conegut que el condemnat per l'assassinat de la jove Marta del Castillo rep a la presó dotzenes de cartes d'admiradores enamorades.

Sigui en el segle XIX o en el XXI, per un motiu o per un altre, als Estats Units o a Catalunya, enamorar-se d'assassins és un fenomen tan real com inquietant. I ara és més conegut per mor de l'amor de la bella Star amb la bèstia Manson.

Miquel Payeras